

Начальник фінансового відділу Рівненської дирекції залізничних перевезень Валентина Олександрівна ГЕРБА:

“Я мріяла бути стюардесою, але життям моїм стала залізниця”

– У дитинстві я мріяла стати стюардесою. Знаєте, елегантна форма, літаки, мандрівки по всьому світу, – із посмішкою пригадує Валентина Олександрівна Герба, начальник фінансового відділу Рівненської дирекції залізничних перевезень. – А сталося так, що “приземлилася” на залізницю, занурившись у сухі та, на перший погляд, нецікаві для тих, хто не захоплюється цією царинною, цифри, таблиці, звіти...

Мало хто з нас у дитячі роки збирався стати бухгалтером, монтером колії чи складачем поїздів. Мабуть, лише у рідкісних випадках. В основному ж мрії були яскраві: космонавтом, артистом, балериною чи зрештою знаменитим спортсменом. Але життя, як мудрий і справедливий учитель, все розставляє на своїй місці. І тільки потім, з роками розумієш, що це – правильно. А вже хтось став кращим фінансистом на підприємстві, хтось – вправним бухгалтером чи диспетчером із державними нагородами, а могла б опинитися лише п'ятою балериною в шостому ряду кордебалету.

Тому мрії – мріями, а після закінчення середньої школи пішла Валентина вчитися до Рівненської бухгалтерської школи. Напевно, звідти все й почалося. Викладачі були грамотні і вимогливі, навчали азів саме практичної бухгалтерії (рахунки, накладні, звіти) без зайвого теоретизування з політекономії, а Валентина мала хист до точних наук, була старанна і прагнула освоїти все якнайкраще. Набуті знання знадобилися, коли прийшла працювати бухгалтером на Рівненську станцію переливання крові. Тоді, слухаючи головного бухгалтера і придивляючись до її обов'язків, дійшла висновку, що нічого складного в цій роботі нема. Так завжди видається новачку на перший погляд, а мудрість приходять тільки з досвідом.

Перехід на залізницю відбувся з легкої руки родича, який переконав перейти на посаду бухгалтера із заробітної плати Рівненської дирекції залізничних перевезень. Так з 1984 року її доля тісно пов'язана з турботами і проблемами сталевих магістралей.

– Що для мене тепер залізниця? – міркує Валентина Олександрівна. – Та, мабуть, все, бо не уявляю себе на іншому підприємстві. Я дуже звикаю до місця роботи, до колективу, мені неймовірно важко переходити з одного місця роботи на інше. Тому я за характером не “бігунець” за посадами. Коли довелося деякий час працювати головним бухгалтером Рівненської дистанції навантажувально-розвантажувальних робіт, то часто-густо поверталась додому через

“Мені б дуже хотілося, щоб із цією весною, із першими теплими промінчиками, першими весняними квітами оселилися в жіночих серцях радість, натхнення, кохання і відчуття неповторності кожної хвилини. Не хочеться напередодні 8-го Березня говорити про терпіння, взаєморозуміння тощо. Хочу побажати нашим жінкам отримувати від життя максимум задоволення: працювати з вогником, залюбки займатися домашніми справами, спілкуватися з друзями. І не марнувати жодної миті на пусте і непотрібне. Я вважаю, що наші жінки цього варті”.

дирекцію. Зайду, привітаюсь, погостюю – і на серці полегшає. Це на перших порах, а згодом так само переживала через переведення на іншу роботу, адже в дистанції за три роки залишилось багато хороших колег, однодумців.

Перше, ніж стати керівником фінансового відділу Рівненської дирекції, Валентині Олександрівні довелося пройти чимало службових щаблів: працювала економістом, заступником начальника фінансового відділу, тепер вже понад два роки очолює його. Зате на сьогодні знає всю роботу бухгалтерів та економістів, може проконтролювати і ретельно вивірити дані будь-якої ділянки. Безумовно, просто фізично не можна знати про всі деталі роботи одночасно, тому лівова частка відповідальності за результати лежить на тих, хто очолює певну бухгалтерську спеціалізацію.

– Чи цікава бухгалтерія? – запитає ви. – Дуже, адже так приємно для ока дивитися, як на перший погляд розрізнені цифри складаються в точну і вивірену до найменшого систему, рух фінансів від початку до завершення. Люблю,

як не дивно, здавати балансові звіти. Знаєте, приїжджаю в Управління залізничні з гарними, каліграфічно виписаними сторінками і жартую: спробуйте мені щось тут виправити і зіпсувати таку красу. Звичайно, виправляють і уточнюють, бо міняються форми звітності, таблиці, вимоги. Проте якщо виправляють, то я докопуюсь до останньої цифри: чому має бути саме так? Якщо знаю, що все зробила правильно, то не раз везу з собою цілі копи посібників, де є матеріали, що підтверджують мою правоту. Вдома у мене з нетерпінням чекають здачі балансових звітів, адже потім я в повному їхньому розпорядженні, якщо треба – і після роботи залишаюсь, і у вихідні щоразу зайнята, і додому зі стосом паперів приходжу.

Шістнадцять співробітників у підпорядкуванні Валентини Олександрівни. Майже в суто жіночому колективі трапляються різні ситуації, адже в кожного своя вдача, життєві моменти. Вона ж намагається бути завжди уважною, коректною і водночас вимогливою до своїх підлеглих. Якщо Валентина Олександрівна

говорить “ні”, то обов'язково обґрунтовує свою позицію, а коли вже обіцяє, то всіма силами старається дотримати слова. Обов'язковість і виваженість – основні риси характеру цієї на перший погляд м'якої, спокійної жінки із надзвичайно життєрадісними променистими очима, яка про себе говорить, що, у принципі, не є азартною людиною. Перш, ніж наважитись на відповідальний крок, мусить все обміркувати. Так було, приміром, коли колишній начальник фінансового відділу Віктор Миколайович Попел запропонував посаду економіста. Думала, що не справиться, краще відразу напишу заяву. А він послухав її і, певно, знаючи характер, порадив подумати два тижні. Поміркувала: невже я гірша за інших, люди ж працюють, і я зможу. Багато знань та вмій віддали їй колишні керівники фінвідділу Юрій Костянтинович Іщук, Галина Андріївна Яковлева, та безпосереднім вимогливим наставником була заступник начальника відділу Валентина Андріївна Лук'ячук. І навки в роботі, і налагодження оптимальної атмосфери в колективі, і відповідальність за себе й за інших, і виважена точність у документах – це все, звичайно, від неї.

– Мені щастило в житті на зустрічі з хорошими людьми, – говорить Валентина Олександрівна. – І це стосується не тільки роботи. Подруги в мене давні, найкращі, випробувані життєвими негараздами і радощами. Це – однокласниця Тетяна Кулик та однокурсниця Галина Свистун, яка працює у Чортківській дистанції колії.

А ще – батьки Євгенія Федорівна та Олександр Петрович і сестра Марія щодня додають бадьорості, підтримують в усіх починаннях, дають уроки добра, людяності, співчуття. У спілкуванні з донечкою Тетянкою час взагалі ніби зупиняється, розсипаючи довкола милий щебет, дитячі таємниці, безмежну материнську любов. За робочими турботами збігають дні, залишаючи небагато часу на дозвілля. Любить Валентина Олександрівна і шити, і виплігати чудові речі з тонької пряжі, і вишивати. Це все – від матусі-рукодільниці. Але займається цим не з обов'язку, а із задоволенням, щоб душа лежала до витинання.

– Взагалі мені б дуже хотілося, – говорить Валентина Олександрівна, – щоб із цією весною, із першими теплими промінчиками, першими весняними квітами оселилися в жіночих серцях радість, натхнення, кохання і відчуття неповторності кожної хвилини. Не хочеться напередодні 8-го Березня говорити про терпіння, взаєморозуміння тощо. Хочу побажати нашим жінкам отримувати від життя лише задоволення: працювати з вогником, залюбки займатися домашніми справами, спілкуватися з друзями. І не марнувати жодної миті на пусте і суєтне. Я вважаю, що наші жінки цього варті.

Спілкувалася Світлана СТАНЕВИЧ